

Fytoidy byly na kolizním kurzu!

Pro všechny, co dnes a denně sledují vesmír, byly velkým překvapením. Několik desítek balvanů, příliš malých, než aby je lidské přístroje zachytily dřív než u dráhy Jupiteru, letělo v řadě, roztažené na třicet tisíc kilometrů. Bylo to divné, ale nebyl důvod šílet a vyhlašovat poplach. Přece tak malé a rychlé objekty stejně záhy po vstupu do atmosféry Země shoří.

Neshořely! Ve výšce šesti set kilometrů kameny změnilly tvar na protáhlý a obklopily se energetickým polem. Díky jeho tvaru prudce zpomalily a brzy začaly dopadat na povrch. Bylo zřejmé, že tvarem pole manévrují tak, aby dopadly do hustě osídlených míst co nejdále od sebe.

Jeden kus dopadl i na Prahu. Plazmová koule přerazila v půli Petřínskou rozhlednu, zapálila těch pár stromů, které v okolí ještě rostly, a zdevastovala Smetanovo nábřeží na pravém břehu Vltavy.

Vzhledem k nashromážděné energii měla následovat obří exploze, která by zničila většinu města, ale to se nestalo. Jen vzplanuly budovy na nábřeží a tlaková vlna zničila okna na kilometr daleko.

* * *

Čtrnáctiletý Honza právě přecházel Karlův most. Spolu s dalšími chodci, sraženými tlakovou vlnou, se zvedl ze země a spatřil tu spoušť. A ještě něco: slabou modrou záři, vycházející z díry v nábřeží.

Náhle modrá záře stonásobně zesílila, ale po několika sekundách zase pohasla, až zmizela úplně. Až teď následovala slabá exploze, která zničila zbytky nábřeží a voda zalila místo dopadu. Útočník za sebou uklidil!

Nikomou modrá záře neublížila. Všichni pocítili svrbění po celém těle a kolem nich krátce zahořel Eliášův oheň. Nepříjemné projevy ale vzápětí přebila euforie, která zachvátila jejich těla.

* * *

Honza, stejně jako všichni ostatní, obdržel pozvání k zevrubnému vyšetření. Ani u něho však lékaři nezaznamenali žádné abnormality.

Po měsíci se život vracel do starých kolejí. Média horem dolem spekulovala o tom, zda to vůbec byl útok, zda nešlo jen o nepodařený pokus o navázání kontaktu s lidstvem.

Dvaatřicátý den od události se Honza vzbudil s velkou bolestí břicha. Matka rozhodla, že zůstane v posteli. Bylo jasné, že včerejší rodinná návštěva Thajské restaurace byla na syna příliš.

Do večera se ale břicho srovnalo a ráno se Honza řádně vydal do školy. Na tramvaj už ale nedošel. Jak na ulici vstoupil do paprsků ranního slunce,

změnil směr a poprvé v životě šel „za školu“.

Pomaloučku procházel hučící ulicemi a sluneční paprsky ho nejen hřály, ale také ho naplňovaly štěstím z existence. Neuvěřitelně se mu rozšířilo vnímání vnitřního světa. Jako nikdy pocítoval spokojenost s prací srdce, svalů a dalších orgánů. K tomu ale vnímal podivná hnutí v těle, se kterými si mozek nevěděl rady.

Po půlhodině přišel do parku a sedl si na lavičku, zahřátou sluncem. Když se slunce posunulo, přesedl si. Dnes měl mít kroužek až do večera, a tak se v parku přesouval z lavičky na lavičku, dokud se slunce nesklonilo za staré činžovní domy.

Doma pak překvapil matku otázkou na její pocity v těhotenství. Divila se, ale poctivě se mu snažila popsat stavy spojené se zrodem nového života. Po jejím vyprávění Honza viditelně zbledl, ale na starostlivou otázku neodpověděl. Poděkoval, pokusil se usmát a zalezl si do pokoje.

Druhý i třetí den šel místo školy zase do parku. Dbal ale o to, aby domů přišel v obvyklý čas.

V sobotu si matka chtěla promluvit o nedělním výletu a přišla za Honzou do pokoje. Seděl za počítačem, jako obvykle, ale jeho činnost byla neobvyklá: do mapy Prahy zakresloval několik soustředných kružnic různých barev. Matka se podivila: *Že by tohle dělal do školy?*

„Co to bude, až to bude, Honzíku?“

„Jen chci mít představu výsledku, až dozrají,“ odpověděl Honza zasněně.

„Nerozumím.“

Ale Honza už se vzpamatoval a začal řešit ten výlet. Nejspíš to bylo poprvé, co se viditelně těšil na pěší túru a celodenní pobyt na slunci.

* * *

V pondělí ráno matka zavolala Honzu k snídani.

Odpověděl jí neartikulovaný výkřik, ale vzápětí se dveře pokoje rozlétly a vyběhl z nich Honza ve spodním prádle. Proletěl kolem matky:

„Sbohem, mami!“ vykřikl a vyběhl na chodbu. Šokovaná matka slyšela, jak dupe ta dvě patra po schodech a jak rozrazil vchodové dveře.

Honza vyběhl na ulici, na okraji chodníku se zastavil a rozpráhl ruce. Po tiché detonaci vytryskl z těla bez hlavy žlutozelený gejzír až nad střechy domů a svěží ranní vítr roznese spory nového života do všech světových stran.

Invaze Fytonů začala...

+ + +